A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. április 14.*

A C-110/03. sz. ügyben,

az EK 230. cikk alapján megsemmisítés iránt a Bírósághoz 2003. március 10-én

a **Belga Királyság** (képviseli kezdetben: A. Snoecx, később: E. Dominkovits, meghatalmazotti minőségben, segítőik: D. Waelbroeck és D. Brinckman ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: G. Rozet, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatja:

Nagy Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli: K. Manji, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský (előadó) és U. Lõhmus bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: M.-F. Contet főtanácsos,

tekintettel az írásbeli eljárásra és a 2004. szeptember 29-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2004. december 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A Belga Királyság keresetében az EK-Szerződés 87. és 88. cikkének foglalkoztatásra nyújtott állami támogatásra történő alkalmazásáról szóló, 2002. december 5-i 2204/2002/EK bizottsági rendelet (HL L 337., 3. o. és helyesbítés HL L 349., 126. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 273. o., a továbbiakban: megtámadott rendelet) megsemmisítését kéri.

2 A Bíróság elnöke 2003. szeptember 19-i végzésével megengedte, hogy Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága az Európai Közösségek Bizottsága oldalán beavatkozzék. 2003. november 24-én kelt levelében ez a tagállam közölte, hogy nem nyújt be beavatkozási kérelmet.

A jogi háttér

3 Az EK 89. cikk így rendelkezik:

„A Tanács a Bizottság javaslata alapján és az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően minősített többséggel megfelelő rendeleteket alkothat a 87. és 88. cikk alkalmazására, és meghatározhatja különösen a 88. cikk (3) bekezdésének alkalmazási feltételeit, valamint az ez alól az eljárás alól mentesülő támogatási fajtákat."

4 Az EK 136. cikk szerint:

„[...] a Közösség és a tagállamok célkitűzése a foglalkoztatás, az élet- és munkakörülmények javítása – lehetővé téve ezáltal a fejlődési folyamat fenntartása mellett ezek összehangolását –, a megfelelő szociális védelem, a szociális partnerek közötti párbeszéd és az emberi erőforrások fejlesztésének elősegítése a tartósan magas foglalkoztatás és a kirekesztés elleni küzdelem érdekében.

[...]"

5 Az EK Nizzai Szerződést megelőző változata 137. cikke (1) bekezdésének értelmében:

„A 136. cikkben foglalt célkitűzések megvalósítása érdekében a Közösség támogatja és kiegészíti a tagállamok tevékenységeit a következő területeken:

— különösen a munkakörnyezet javítása a munkavállalók egészségének és biztonságának védelme érdekében;

— munkafeltételek;

— a munkavállalók tájékoztatása és véleményük meghallgatása;

— a munkaerőpiacról kirekesztett személyek beilleszkedésének lehetővé tétele 150. cikk sérelme nélkül;

— a férfiak és nők munkaerő-piaci esélyegyenlősége és az egyenlő munkahelyi bánásmód."

6 Annak megállapítását követően, hogy a Tanács alapvetően minősített többséggel határoz, az EK 137. cikk (3) bekezdése a következőket írta elő:

„A Tanács azonban [...] egyhangúlag határoz a következő területeken:

[...]

— a foglalkoztatás és munkahelyteremtés elősegítését célzó pénzügyi hozzájárulások, a Szociális Alapra vonatkozó rendelkezések sérelme nélkül."

7 Az Európai Közösséget létrehozó szerződés [87.] és [88.] cikkének a horizontális állami támogatások bizonyos fajtáira történő alkalmazásáról szóló, 1998. május 7-i 994/98/EK tanácsi rendelet (HL L 142., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 312. o.) negyedik preambulumbekezdése szerint:

„[...] a Bizottság számos határozatában alkalmazta már a [87.] és [88.] cikket és több közleményében kifejtette politikáját; [...] figyelembe véve a Bizottságnak a Szerződés

92. és 93. cikke alkalmazása során szerzett jelentős tapasztalatát, és a Bizottság által kibocsátott, e rendelkezéseken alapuló általános szövegeket, helyénvaló, hogy a hatékony felügyelet biztosítása és az igazgatás – a Bizottság megfigyelő tevékenységét nem csorbító — egyszerűsítése végett a Bizottság rendeletek útján kinyilváníthassa azon területek vonatkozásában, amelyeken az összeegyeztethetőség általános kritériumainak meghatározásához kellő tapasztalattal rendelkezik, hogy a támogatások egyes fajtái a Szerződés 92. cikkének (2) és (3) bekezdésében foglalt egy vagy több rendelkezés alapján összeegyeztethetők a közös piaccal és mentesülnek a 93. cikk (3) bekezdésében előírt eljárás alól;"

8 A 994/98 rendelet ötödik preambulumbekezdése a következőket határozza meg:

„[...] a csoportmentességet biztosító rendeletek növelik az átláthatóságot és a jogbiztonságot [...]"

9 A 994/98 rendelet 1. cikke értelmében:

„(1) A Bizottság az e rendelet 8. cikkében meghatározott eljárás szerint és a Szerződés 92. cikkével összhangban elfogadott rendeletekkel kinyilváníthatja, hogy a következőkben felsorolt támogatási fajták összeegyeztethetők a közös piaccal, és ezért nem tartoznak a Szerződés 93. cikkének (3) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség hatálya alá:

a) támogatás a következők javára:

[...]

iv) foglalkoztatás és képzés;

[...]

(2) Az (1) bekezdésben említett rendeleteknek minden egyes támogatásfajta tekintetében részletezniük kell a következőket:

a) a támogatás célja;

b) a kedvezményezettek köre;

c) a küszöbértékek, akár az elszámolható költségek valamely csoportjához viszonyított támogatásintenzitásban, akár a támogatások maximális összegében kifejezve;

d) a támogatás halmozását szabályozó feltételek;

e) a 3. cikkben részletezett nyomon követés feltételei.

[...]"

10 A megtámadott rendeletet a 994/98 rendelet alapján fogadták el.

11 A megtámadott rendelet 1. cikke szerint:

„(1) Ezt a rendeletet olyan támogatási programokra kell alkalmazni, amelyek a Szerződés 87. cikkének (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősülnek, és amelyek munkahelyteremtéséhez, hátrányos helyzetű és fogyatékossággal élő munkavállalók felvételéhez, illetve a fogyatékossággal élő munkavállalók alkalmazásával járó többletköltségek fedezéséhez nyújtanak támogatást.

(2) Ezt a rendeletet az összes ágazatban nyújtott támogatásra alkalmazni kell [...]

E rendelet nem alkalmazható semmilyen, a szénbányászati vagy hajógyártási ágazatban nyújtott támogatásra, sem pedig a 4. cikk szerint a közlekedési ágazatban nyújtott munkahelyteremtési támogatásra. Az ilyen támogatást a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésével összhangban továbbra is előre be kell jelenteni a Bizottságnak.

[...]"

12 A rendelet 2. cikke szerint:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

f) »hátrányos helyzetű munkavállaló« minden olyan csoportba tartozó személy, aki segítség nélkül nehezen tud a munkaerőpiacra lépni, azaz olyan személy, aki a következő feltételek közül legalább egynek megfelel:

i) bármely 25 éven aluli vagy a nappali tagozatos tanulmányait legfeljebb két éve befejezett személy, aki még nem állt rendszeres, fizetett alkalmazásban;

[...]

viii) bármely tartósan munkanélküli személy, azaz bármely személy, aki az utóbbi 16 hónap során 12 hónapig, illetve 25 éven aluli személyek esetében az utóbbi nyolc hónap során hat hónapig, munkanélküli volt;

[...]"

13 A megtámadott rendelet 3. cikke (1) bekezdésének értelmében:

„(1) A 9. cikkre is figyelemmel az e rendelet valamennyi feltételét kielégítő támogatási programok a Szerződés 87. cikkének (3) bekezdése értelmében összeegyeztethetők a közös piaccal, és mentesülnek a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésében foglalt bejelentési kötelezettség alól, feltéve, hogy:

a) bármely, az ilyen program keretén belül nyújtható támogatás megfelel e rendelet valamennyi követelményének;

b) a program kifejezetten utal e rendeletre, hivatkozva annak címére, és az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének adataira."

14 A megtámadott rendelet „Munkahelyteremtés" címet viselő 4. cikkének (1)–(3) bekezdése a következőket állapítja meg:

„(1) A munkahelyteremtést szolgáló támogatási programoknak, és az ilyen program alapján nyújtható bármilyen támogatásnak meg kell felelnie a (2), a (3) és a (4) bekezdés feltételeinek.

(2) Ha olyan térségekben vagy ágazatokban teremtenek munkahelyet, amelyek a 87. cikk (3) bekezdésének a) és c) pontja alapján a támogatás nyújtásának időpontjában regionális támogatásra nem jogosultak, a bruttó támogatási intenzitás nem haladhatja meg:

a) kisvállalkozások esetében a 15%-ot;

b) középvállalkozások esetében a 7,5%-ot.

(3) Ha olyan térségekben vagy ágazatokban teremtenek munkahelyet, amelyek a 87. cikk (3) bekezdésének a) és c) pontja alapján a támogatás nyújtásának időpontjában regionális támogatásra jogosultak, a nettó támogatási intenzitás nem haladhatja meg a támogatás nyújtásának időpontjában alkalmazandó térképen

meghatározott regionális beruházási támogatás megfelelő plafonértékét, amelyet a Bizottság hagy jóvá az egyes tagállamok esetében: e célból többek között figyelembe kell venni a nagyberuházási projektek regionális támogatásának több ágazatra vonatkozó keretrendszerét.

[...]"

15 A nagyberuházási projektek regionális támogatásának több ágazatra vonatkozó keretrendszeréről szóló, 2002. március 19-i bizottsági közlemény (HL C 70., 8. o., a továbbiakban: több ágazatra vonatkozó keretrendszer) többek között 27. pontjában támogatási tilalmat ír elő acélipari beruházási projektekre vonatkozóan.

16 A megtámadott rendelet 4. cikkének (4) és (5) bekezdése szerint:

„(4) A (2) és (3) bekezdésben meghatározott plafonértékeket kell alkalmazni a támogatási intenzitásra, amelyet a kétéves időszakra vonatkozó bérköltség százalékaként kell kiszámítani, a következő feltételek mellett megteremtett munkahelyekre vonatkozóan:

a) a megteremtett munkahely az utolsó 12 hónap átlagával összehasonlítva nettó növekedést jelent a munkavállalói létszámban mind a létesítményben, mind az érintett vállalkozásban;

b) a megteremtett munkahelyet legalább három évig – kis- és középvállalkozások esetében két évig – fenn kell tartani; és

c) a munkahelyteremtés eredményeképpen létrehozott munkahelyekre olyan munkavállalókat kell felvenni, akik korábban még nem álltak alkalmazásban, előző munkahelyüket elvesztették, vagy ennek veszélye közvetlenül fenyegeti őket.

(5) Ha az e cikk értelmében mentesített program alapján munkahelyteremtéshez támogatást nyújtanak, kiegészítő támogatás nyújtható a hátrányos helyzetű vagy fogyatékossággal élő munkavállalóknak az 5. vagy a 6. cikkel összhangban történő felvétele esetében."

17 A megtámadott rendelet „Hátrányos helyzetű vagy fogyatékossággal élő munkavállalók felvétele" címet viselő 5. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A hátrányos helyzetű és fogyatékossággal élő munkavállalók vállalkozásokhoz való felvételét szolgáló támogatási programoknak és az ilyen program alapján nyújtható bármely támogatásnak meg kell felelnie a (2) és a (3) bekezdés feltételeinek.

(2) Az érintett hátrányos helyzetű vagy fogyatékossággal élő munkavállaló vagy munkavállalók foglalkoztatására vonatkozó összes támogatás bruttó támogatási intenzitása, a felvételt követő egy év bérköltségeinek százalékában kifejezve, nem haladhatja meg a hátrányos helyzetű munkavállalók esetében az 50%-ot, illetve fogyatékossággal élő munkavállalók esetében a 60%-ot.

[...]"

18 A megtámadott rendelet „A fogyatékossággal élő munkavállalók foglalkoztatásának többletköltségei " címet viselő 6. cikke a következőket mondja ki:

„(1) A fogyatékossággal élő munkavállalók foglalkoztatását szolgáló támogatási programoknak, és az ilyen program alapján nyújtható bármely támogatásnak meg kell felelnie a (2) és a (3) bekezdés feltételeinek.

(2) A támogatás az 5. cikk alapján nyújtott bármilyen támogatással együtt nem haladhatja meg a munkavállaló vagy munkavállalók fogyatékosságából következő alacsonyabb termelékenység, valamint a következő költségek bármelyikének kompenzálásához szükséges mértéket:

a) a helyiségek átalakításának költségei;

b) a kizárólag a fogyatékossággal élő munkavállaló vagy munkavállalók segítésére fordított idő munkaerőköltségei;

c) az általuk használt berendezések átalakításának vagy beszerzésének költségei,

amelyek azokon a költségeken felül jelentkeznek, amelyek akkor merülnének fel, ha a kedvezményezett nem fogyatékossággal élő munkavállalókat foglalkoztatna, bármely olyan időszakban, amelyben a fogyatékossággal élő munkavállalót vagy munkavállalókat ténylegesen foglalkoztatta.

[...]"

19 A megtámadott rendelet 8. cikkének (2) és (3) bekezdése alapvetően kizárja a 4. cikk értelmében mentesített programok alapján nyújtott támogatás halmozását egyéb, a Szerződés 87. cikke (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatással, a rendelet 8. cikkének (4) bekezdése a következőket írja elő:

„A (2) és a (3) bekezdéstől eltérve az e rendelet 5. és 6. cikkében mentesített programok alapján nyújtott támogatás halmozható a Szerződés 87. cikkének (1) bekezdése szerinti más állami támogatással vagy más közösségi finanszírozással ugyanazokra a költségekre vonatkozóan, beleértve a (2) és a (3) bekezdésben foglaltaknak megfelelő, az e rendelet 4. cikke értelmében mentesített programok alapján nyújtott támogatást, feltéve, hogy a halmozódás eredményeképpen a bruttó támogatási intenzitás nem haladja meg a bérköltségek 100%-át a munkavállaló vagy munkavállalók foglalkoztatásának bármely időszaka alatt."

20 A megtámadott rendelet 9. cikkének (4) bekezdése így rendelkezik:

„A 2. cikk f) pontja értelmében nem hátrányos helyzetű munkavállalói csoportok felvételét elősegítő támogatási programokra továbbra is a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésében foglalt bejelentési kötelezettség vonatkozik, kivéve, ha a 4. cikk szerint mentesülnek ez alól. A bejelentésben a tagállamoknak érvekkel kell alátámasztaniuk az érintett munkavállalók hátrányos helyzetű minősítését, amelyet a Bizottság mérlegel. Erre vonatkozóan az 5. cikkben foglaltakat kell alkalmazni."

21 Az EK-Szerződés 87. és 88. cikkének a kis- és középvállalkozásoknak nyújtott állami támogatásokra történő alkalmazásáról szóló, 2001. január 12-i 70/2001/EK bizottsági rendelet (HL L 10., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 141. o.) 3. cikkének (2) bekezdése egy, a megtámadott rendelet – a jelen ítélet 13. pontjában ismertetett — 3. cikkének (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő rendelkezést tartalmaz.

22 A kis- és középvállalkozásoknak nyújtott állami támogatásokra vonatkozóan a 70/2001 rendelet 4. cikke a következőket állapítja meg:

„(1) Az immateriális vagy tárgyi eszközökbe történő beruházás – akár a Közösségen belüli, akár a Közösségen kívüli — támogatása a Szerződés 87. cikkének (3) bekezdése szerint összeegyeztethető a közös piaccal, és mentesül a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésében foglalt bejelentési kötelezettség alól, ha megfelel a (2)–(6) bekezdésben foglalt feltételeknek.

[...]

(6) Ha a támogatást a megteremtett munkahelyek alapján számítják ki, a támogatás összegét egy kétéves időszakban kifizetett bérköltség százalékában kell kifejezni, a következő feltételek mellett teremtett munkahelyekkel kapcsolatban:

a) a munkahelyteremtés összefügg a valamilyen tárgyi eszközbe vagy immateriális javakba való beruházási projekt végrehajtásával. A munkahelyeket a beruházás befejezésétől számított hároméves időszakon belül kell létrehozni;

b) a beruházási projekt az alkalmazotti létszámnak az előző tizenkét hónap átlagához viszonyított nettó növekedését eredményezi az érintett intézményben;

c) a létrehozott munkahelyeket legalább öt éven keresztül fenntartják."

A keresetről

23 A megtámadott rendelet megsemmisítésére irányuló kérelmének alátámasztására a Belga Királyság három jogalapra hivatkozik.

24 Az első jogalapot a 994/98 rendeletben foglalt felhatalmazás korlátainak megsértésére alapítja, mivel a megtámadott rendelet nem biztosítja a 994/98 rendelet ötödik preambulumbekezdésében kitűzött célokat, az átláthatóságot és a jogbiztonságot (első rész), és szigorúbb rendszert alkalmaz a foglalkoztatást elősegítő támogatásokra, jóllehet a 994/98 rendelet szerint a Bizottság csak a jelenlegi gyakorlat kodifikálására kapott felhatalmazást (második rész).

25 A második jogalapot a közösségi jog általános elveire: a szubszidiaritás, az arányosság, a közösségi intézkedések egységességének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvére alapítja a felperes.

26 A harmadik jogalap a Szerződés megsértésén alapszik, eszerint az EK Amszterdami Szerződéssel bevezetett 137. cikke (3) bekezdésének hatálybalépését követően a megtámadott rendeletet már nem lehetne elfogadni a 994/98 rendelet alapján.

Az első jogalapról

Az első jogalap első részéről

27 Az első jogalap első részében a belga kormány arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet nem egyértelmű. E tekintetben arra kell rámutatni, hogy a felperes a 994/98 rendelet megsértésére alapított jogalap keretén belül, a rendelet címe alapján tulajdonképpen a jogbiztonság általános elvének megsértésére hivatkozik. Magából a keresetlevélből kitűnik, hogy a belga kormány kifejezetten azt rója fel, hogy a megtámadott rendelet „megsértette a jogbiztonság elvét", és ebben a kifogásában a Bíróságnak az ezen általános jogelvre vonatkozó ítélkezési gyakorlatára hivatkozik. Végül a belga kormány a következő jogalappal több „egyéb" általános jogelv megsértésére is hivatkozik.

28 Ebben az összefüggésben a belga kormány csak azért említi a 994/98 rendelet ötödik preambulumbekezdését, amely szerint „a csoportmentességet biztosító rendeletek növelik az átláthatóságot és a jogbiztonságot", hogy az említett általános jogelvre hivatkozzék.

29 Az említett kifogást ezért a jogbiztonság általános elvére tekintettel kell megvizsgálni.

30 Emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság elve a közösségi jog egyik alapelve, amely különösen azt követeli meg, hogy a szabályozás egyértelmű és pontos legyen, lehetővé téve azt, hogy a jogalanyok félreérthetőség nélkül megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el (lásd a 169/80. sz., Gondrand Frères és Garancini ügyben 1981. július 9-én hozott ítéletet [EBHT 1981., 1931. o.] és a C-143/93. sz., Van Es Douane Agenten-ügyben 1996. február 13-án hozott ítélet [EBHT 1996., I-431. o.] 27. pontját).

31 Ha azonban a jogszabállyal együtt jár bizonyos fokú bizonytalanság a jogszabály tartalmát és a terjedelmét illetően, az olyan keresetnél, mint a szóban forgó ügy, amely során a Belga Királyság kifogásait lényegében hipotetikus helyzetekre alapítja, annak vizsgálatára kell szorítkozni, hogy a szóban forgó jogi aktus félreérthető-e annyira, hogy a tagállam emiatt nem tudja megfelelő bizonyossággal eloszlatni a megtámadott rendelet terjedelmét vagy tartalmát illető esetleges kétségeket.

32 Először is, a belga kormány szerint az egyértelműség hiánya abból adódik, hogy a megtámadott rendeletben foglalt rendelkezések részben átfednek más közösségi jogi szövegekben található rendelkezéseket: így a regionális állami támogatásokról szóló, 1998. március 10-i iránymutatásokban (HL C 74., 9. o., a továbbiakban: iránymutatások), a több ágazatra vonatkozó keretrendszerben, valamint a 70/2001 rendeletben írottakat.

33 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendeletet a 994/98 rendelet alapján fogadták el, és hogy az EK 249. cikk értelmében kötelező és általános hatállyal bír. Az iránymutatásoknak és a több ágazatra vonatkozó keretrendszernek ezzel szemben nincs a Szerződésben, vagy valamely, az alapján elfogadott jogi aktusban található jogi alapja. Következésképpen átfedés esetén a megtámadott rendelet rendelkezései van elsőbbségük az irányelvek és a több ágazatra vonatkozó keretrendszer rendelkezéseivel szemben (az iránymutatásoknak a Szerződés rendelkezéseihez viszonyított hatályára vonatkozóan lásd a C-288/96. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2000. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-8237. o.] 62. pontját és a C-310/99. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2002. március 7-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-2289. o.] 52. pontját).

34 A megtámadott rendelet egyértelműségét egyebekben nem érinti az, hogy átfedik egymást annak alkalmazási köre és az abban megállapított, a támogatások közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó feltételek, valamint a 70/2001 rendelet alkalmazási köre és az abban foglalt összeegyeztethetőségi feltételek.

35 A belga kormány arra hivatkozik, hogy a félreérthetőség különösen abból a különbségből származik, amely a két rendelet említett összeegyeztethetőségi feltételeinek egyikére vonatkozóan fennáll, és amely arra az időtartamra vonatkozik, amíg a megteremtett munkahelyeket a kis- és középvállalkozások javára létrehozott támogatási program esetében fenn kell tartani. A megtámadott rendelet 4. cikke (4) bekezdésének b) pontja ugyanis kétéves időtartamot, míg a 70/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének c) pontja ötéves időtartamot ír elő.

36 Meg kell egyúttal jegyezni, hogy a két rendelet egymástól független és eltérő célokra irányul. Így az egyeztethetőség többi feltétele, mint például a megtámadott rendelet 4. cikke (4) bekezdésének c) pontja és a 70/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének a) pontja, valamint a vonatkozó alkalmazási köreik sem egyeznek teljes mértékben. Ebben az összefüggésben a megtámadott rendelet 3. cikkének (1) bekezdésére és a 70/2001 rendelet 3. cikkének (2) bekezdésére tekintettel egyértelmű, hogy egy támogatási program akkor egyeztethető össze a közös piaccal, és mentesül a bejelentési kötelezettség alól, ha megfelel a megtámadott rendelet alkalmazási körének és valamennyi feltételének, beleértve a 4. cikk (4) bekezdésének b) pontját is, vagy pedig a 70/2001 rendelet alkalmazási körének és valamennyi feltételének, beleértve ez utóbbi 4. cikke (6) bekezdésének c) pontját is.

37 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a belga kormány nem bizonyította, hogy a fent említett, egymást egyébként kiegészítő közösségi jogi előírások együttes fennállása árt a megtámadott rendelet egyértelműségének.

38 Másodszor, a belga kormány szerint a megtámadott rendelet alkalmazási körének meghatározása nem egyértelmű, mivel az említett rendelet 4. cikke (3) bekezdése értelmében a munkahelyteremtési támogatásra jogosult gazdasági ágazatok különböznek ugyanezen rendelet alkalmazási körét meghatározó és egyes gazdasági ágazatokat ebből az alkalmazási körből kizáró, 1. cikkében megnevezett gazdasági ágazatoktól.

39 Erre vonatkozóan meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet 1. cikke a rendelet általános alkalmazási körét határozza meg, míg a rendelet 4. cikkének (3) bekezdése a regionális támogatásra jogosult térségekben vagy ágazatokban történő munkahelyteremtést elősegítő támogatási programokra vonatkozik. Ebből következően a 4. cikk (3) bekezdése *lex specialisnak* tekintendő az 1. cikkhez képest, és megelőzi azt az általa szabályozott különös tényállások esetében. A megtámadott rendelet alkalmazási köre ezért nem kétértelmű.

40 Harmadszor, a belga kormány nem tartja egyértelműnek a hátrányos helyzetű munkavállalónak a megtámadott rendelet 2. cikke f) pontjának i) alpontjában található meghatározását, amely szerint e munkavállalói csoportba tartozik „bármely 25 éven aluli vagy a nappali tagozatos tanulmányait legfeljebb két éve befejezett személy, aki még nem állt rendszeres, fizetett alkalmazásban". Ez a meghatározás nem pontosítja, hogy a 25 éven aluli fiatalok általában hátrányos helyzetűek vagy még más feltételeknek is meg kell felelniük azonkívül, hogy még nem álltak rendszeres, fizetett alkalmazásban.

41 Ezt a rendelkezést úgy kell értelmezni, mint amely arra irányul, hogy állami támogatásra jogosítsa azokat, akik a nappali tagozatos tanulmányaik befejeztével nehézségekkel szembesülnek a munkaerőpiacra lépés során, mivel a szakmai tapasztalat teljes hiánya miatt a munkaadók kevéssé produktívnak tarthatják őket.

42 Ezen rendelkezés célkitűzéséből tehát az következik, hogy akkor minősülhet valaki hátrányos helyzetű munkavállalónak, ha mindkét feltételnek egyidejűleg felel meg. Egyrészt legfeljebb 25 éves lehet vagy ha idősebb, a nappali tagozatos tanulmányait legfeljebb két éve fejezte be. Másrészt még nem állt rendszeres, fizetett alkalmazásban.

43 Ezt az értelmezést erősíti meg a megtámadott rendelet 2. cikke többi rendelkezéseinek vizsgálata is. A hátrányos helyzetű munkavállalónak a megtámadott rendelet 2. cikke f) pontjának viii) alpontjában található meghatározása ugyanis szintén 25 éven aluli személyekre vonatkozik, ám feltételül szabja, hogy ezek a személyek korábban már alkalmazásban álltak, majd hosszabb ideig munkanélküliek voltak, amely hátrányosan érinti ezeket a munkaerőpiacra visszakerülni igyekvő fiatal munkavállalókat. Ha a Bizottság a 25 éven aluli fiatalokat egyedül az életkoruk alapján tekintette volna hátrányos helyzetűnek, nem szerepelnének egy másik olyan meghatározásban, amelybe sajátosan a tartós munkanélküliek tartoznak.

44 A megtámadott rendelet 2. cikke f) pontjának i) alpontja ezért nem tekinthető félreérthetőnek abban a tekintetben, hogy sértené a jogbiztonság elvét.

45 Negyedszer, a belga kormány nem tartja egyértelműnek a megtámadott rendeletet a munkahelyteremtést szolgáló támogatásokra vonatkozó 4. cikk, a hátrányos helyzetű vagy fogyatékossággal élő munkavállalók felvételére vonatkozó 5. cikk és a fogyatékossággal élő munkavállalóknak nyújtott állandó segítségre vonatkozó 6. cikkek közötti kapcsolatot illetően. A belga kormány szerint ez a rendelkezés nem határozza meg egyértelműen, milyen feltételek vonatkoznak azokra a támogatási esetekre, amelyek az említett cikkekben meghatározott kritériumok közül egyidejűleg kettőnek is megfelelnek.

46 Megállapítandó, hogy a megtámadott rendelet általános rendszeréből és céljából következően az említett cikkekben meghatározott mentesítések különböző célra irányulnak, és hogy az összeegyeztethetőség ott megállapított feltételei alapvetően függetlenek egymástól. Amennyiben tehát valamely támogatás ezen cikkek

egyikének megfelel, attól függetlenül összeegyeztethető a közös piaccal, hogy esetleg eleget tesz egy másik, már említett cikk feltételeinek is. A megtámadott rendelet 8. cikkének (4) bekezdése bizonyos feltételek mellett ugyan megengedi az olyan támogatások halmozását, amelyek különböző rendelkezések feltételeinek is megfelelnek, ám nem módosítja a támogatás nyújtásának az e rendelkezésekben foglalt feltételeit. A megtámadott rendelet 4., 5. és 6. cikke közötti kapcsolat ezért teljes mértékben egyértelmű.

47 Ötödször, a belga kormány nem tartja egyértelműnek a megtámadott rendelet 8. cikke (4) bekezdésének első albekezdését. Egyrészt ez a rendelkezés nem határozza meg azt, hogy a munkahelyteremtést elősegítő regionális támogatások „más állami támogatásnak" minősülnek-e a 8. cikk (4) bekezdésének első albekezdése értelmében, és ezáltal halmozhatók-e az 5. és 6. cikk alapján nyújtott támogatásokkal a bérköltségek 100%-át kitevő bruttó támogatási intenzitás mértékéig, vagy pedig a rendelet 5. cikke szerinti foglalkoztatási támogatásnak tekintendők, és így e rendelkezésnek megfelelően a bérköltségek 50, illetve 60%-át kitevő bruttó támogatási intenzitás mértékéig halmozhatók. Másrészt a „foglalkoztatásának bármely időszaka" kifejezésből nem állapítható meg, hogy az a hátrányos helyzetű, illetve fogyatékossággal élő munkavállalók esetében a foglalkoztatás teljes időszakára vonatkozik, vagy csupán arra az időszakra, amíg a vállalkozásnak fenn kell tartania a munkahelyet, azaz a megtámadott rendelet 4. cikke (4) bekezdésének b) pontjában meghatározott kettő, illetve három évig vagy a megtámadott rendelet 5. cikke (3) bekezdésének b) pontjában meghatározott tizenkét hónapig.

48 A „más állami támogatás" fogalma nem tartalmaz semmilyen korlátozást és az érintett támogatások ezért munkahelyteremtést elősegítő regionális támogatások is lehetnek. A „foglalkoztatásának bármely időszaka" kifejezéssel kapcsolatban pedig meg kell állapítani, hogy a belga kormány nem terjesztett elő semmilyen érvet, amely igazolná azt a feltevést, hogy ez a kifejezés arra az időszakra is vonatkozik, amíg a vállalkozásnak fenn kell tartania a munkahelyet. Ezt az értelmezést ezenkívül a szóban forgó szöveg különböző nyelvi változatainak szövegösszehasonlítása alapján is ki kell zárni: többek között az angol („period for which the worker or workers are

employed"), a francia („toute période d'emploi"), a német („während der Beschäftigung des oder der betreffenden Arbeitnehmer"), a spanyol („período de contratación de los trabajadores"), valamint az olasz („periodo di occupazione dei lavoratori considerati") nyelvi változatra tekintettel. Ez a kifejezés tehát egyértelműen arra az időszakra utal, amikor a hátrányos helyzetű, illetve fogyatékossággal élő munkavállalót ténylegesen foglalkoztatták.

49 Hatodszor, a belga kormány szerint a megtámadott rendelet félreérthető, amikor 4. cikke (3) bekezdésében a nettó támogatási intenzitásra hivatkozik, jóllehet alapvetően a bruttó támogatási intenzitás fogalmát használja. Ez utóbbit nehéz nettó támogatási intenzitásként értelmezni.

50 Meg kell azonban jegyezni, hogy a belga kormány nem terjesztett elő szabatos érvet az ilyenfajta nehézség konkrét bemutatására. Következésképpen ezt a kifogást vissza kell utasítani.

Az első jogalap második részéről

51 A belga kormány előadja, hogy a megtámadott rendelet sem a 994/98 rendelet 1. cikkében foglalt fogalmait, sem a rendelet célját nem veszi figyelembe, amelyek szerint a támogatások közösségi piaccal való összeegyeztethetőségének kritériumait illetően a Bizottságnak csupán a korábbi gyakorlatát kell kodifikálnia, és amelyek következésképpen kizárják új és szigorúbb kritériumok elfogadását.

52 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy az említett 1. cikkének megszövegezése nem támasztja alá, hogy a Bizottságnak úgy kell megállapítania az összeegyeztethetőség kritériumait, hogy azok teljes mértékben, a változtatás lehetősége nélkül egyezzenek az eddigi gyakorlatával. Ez a rendelkezés ugyanis csupán annak általános kimondására szorítkozik, hogy a foglalkoztatásra irányuló támogatások mentességi rendszerének meg kell állapítania a támogatási küszöbértékeket és a támogatások halmozásának feltételeit, de egyébként nem ejt szót ezeknek az említett kritériumoknak konkrét tartalmáról.

53 Ezen túlmenően a 994/98 rendelet negyedik preambulumbekezdéséből is kitűnik, hogy a Tanács a foglalkoztatást elősegítő állami támogatások terén szerzett jelentős tapasztalata miatt hatalmazta fel a Bizottságot arra, hogy megállapítsa az összeegyeztethetőség kritériumait. Igaz, hogy ezzel hallgatólagosan arra hívta fel a Bizottságot, hogy ezt a gyakorlatot vegye alapul a kritériumok tartalmának megállapításakor. A szabályozásra vonatkozó tanácsi felhatalmazást mégsem lehet úgy értelmezni, mint amely arra hívja fel a Bizottságot, hogy szorítkozzék a korábbi gyakorlata egyszerű kodifikálására, és ne használja fel a tapasztalatát új, az addigiaknál szigorúbb kritériumok megállapítására.

54 Ezenkívül az a tény, hogy a 994/98 rendelet nem írja elő olyan átmeneti kiigazító intézkedések elfogadását, amelyek révén a meglévő támogatási programokat összhangba lehetne hozni a megtámadott rendeletből származó új kritériumokkal, a belga kormány állításával szemben nem vezethet a Bizottságra ruházott hatáskör korlátozásához. Az új támogatásokra alkalmazandó új szabályok elfogadásának ugyanis nincsen hatása a létező támogatási programokra, ennélfogva nincsen szükség átmeneti intézkedésekre sem. Ráadásul nincsen különösebb összefüggés a végrehajtási hatáskör terjedelme és egy felhatalmazási szabályban foglalt átmeneti kiigazító intézkedések megléte vagy hiánya között sem.

55 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

A második jogalap első részéről

56 A belga kormány arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet sérti a jogi aktusok egyértelműségét és kiszámíthatóságát megkövetelő jogbiztonság elvét azáltal, hogy csupán annak megállapítására korlátozódik, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősülő támogatási programokra kell alkalmazni, és nem határozza meg az állami támogatás fogalmát. Ezenkívül, mivel e meghatározás hiánya azt eredményezi, hogy a Bizottságnak be kell jelenteni a foglalkozást elősegítő intézkedéseket, és mivel így figyelmen kívül hagyja a tagállamok alkotmányos sajátosságait, különösen egyes tagállamok régiókba sorolását, a megtámadott rendelet a szubszidiaritás és az arányosság elvét is sérti.

57 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az EK 7. cikk (1) bekezdése megköveteli, hogy az egyes intézmények az e szerződésben rájuk ruházott hatáskörök keretén belül járjanak el.

58 A szóban forgó ügyben a Tanács a 994/98 rendelettel arra adott felhatalmazást a Bizottságnak, hogy bizonyos támogatásfajtákat a közös piaccal összeegyeztethetőnek minősítsen, és mentesítsen a bejelentési kötelezettség alól. Az EK 87. cikkre tekintettel a Tanács ezzel arra szorítkozott, hogy felhatalmazta a Bizottságot az említett cikk (3) bekezdésének végrehajtására, kivételeket nevezve meg a támogatások összeegyeztethetetlenségének az (1) bekezdésben megállapított elve alól. Ezzel szemben nem ruházta fel az EK 87. cikknek az állami támogatások fogalmát meghatározó (1) bekezdésének értelmezésére irányuló hatáskörrel. A Bizottság ezért nem rendelkezett hatáskörrel az állami támogatások kötelező és általános érvényű fogalmának meghatározására. Így tehát a hatásköre keretein belül járt el, következésképpen nem sértette meg a jogbiztonság, a szubszidiaritás és az arányosság általános elveit.

A második jogalap második részéről

59 A belga kormány előadja, hogy a megtámadott rendelet sérti az arányosság elvét, mivel 2. cikkének f) pontja az 5. cikk alapján nyújtott támogatásokra jogosult hátrányos helyzetű munkavállalói csoportok kimerítő jellegű listáját tartalmazza. Ezáltal megszűnik annak lehetősége, hogy a nemzeti hatóságok valóban olyan gyakorlatot folytassanak, amely elősegíti valamennyi hátrányos helyzetű munkavállaló újrabeilleszkedését, mivel ezen munkavállalók némelyike a helyi sajátosságokra tekintettel ugyan ebbe a csoportba tartozik, ám nem felel meg a megtámadott rendelet meghatározásának.

60 Az említett meghatározás szerint hátrányos helyzetű munkavállaló „minden olyan csoportba tartozó személy, aki segítség nélkül nehezen tud a munkaerőpiacra lépni, azaz olyan személy, aki a következő feltételek [tizenegy] közül legalább egynek megfelel", ezen feltételeket kimerítő jelleggel sorolja fel, és amelyek között például a fiatalok, a migráns munkavállalók vagy a tartósan munkanélküli személyek szerepelnek.

61 Az arányosság elvének megsértése azt feltételezi, hogy a közösségi jogi aktus olyan kötelezettséget ró a jogalanyra, amely túllépi a jogi aktussal megvalósítani kívánt cél eléréséhez megfelelő és szükséges mértéket.

62 A megtámadott rendelet nem vezet be újabb kötelezettséget a hátrányos helyzetű munkavállalók fogalmába nem tartozó munkavállalók javát szolgáló intézkedések tekintetében. A rendelet nem említi ezeket az intézkedéseket, és ezzel fenntartja velük szemben az EK 88. cikk (3) bekezdésében már megállapított bejelentési kötelezettséget. Következésképpen a Bizottság nem sértette meg az arányosság elvét.

63 A belga kormány szerint a Bizottság azzal, hogy kimerítő jelleggel felsorolta a hátrányos helyzetű munkavállalói csoportokat, megsértette a közösségi intézkedések egységességének elvét, mivel a megtámadott rendelet ezzel nagymértékben akadályozza a nemzeti munkaerőpiaci politikát, amelyet pedig a Közösség egyébként támogatni kíván.

64 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság köteles biztosítani az EK 87. és EK 88. cikk, valamint a Szerződés más rendelkezései közötti összhangot (erre vonatkozóan lásd a C-225/91. sz., Matra kontra Bizottság ügyben 1993. június 15-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-3203. o.] 42. pontját).

65 E rendelkezések körébe tartozik az EK 127. cikk, amely szerint a Közösség hozzájárul a foglalkoztatás magas szintjéhez azáltal, hogy bátorítja a tagállamok közötti együttműködést, támogatja és szükség esetén kiegészíti tevékenységüket. E rendelkezés értelmében a foglalkoztatás magas szintjének célkitűzését a közösségi politikák és intézkedések meghatározásánál és végrehajtásánál is figyelembe kell venni.

66 Következésképpen a Bizottságnak ügyelnie kell a támogatási politikája és a foglalkoztatás terén tett közösségi intézkedések összhangjára.

67 A Bizottság mindazonáltal széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az állami támogatások terén, amelynek gyakorlása közösségi szintű gazdasági és szociális értékelést kíván meg (lásd a C-303/88. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1991. március 21-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-1433. o.] 34. pontját és a C-156/98. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott

ítélet [EBHT 2000., I-6857. o.] 67. pontját). Ez különösen abban az esetben érvényes, amikor a Bizottság a torzításmentes közös piaci verseny célkitűzését más közösségi célokkal kívánja összhangba hozni, mint amilyen például a foglalkoztatás elősegítése.

68 Ha a Bizottság ilyen széles mérlegelési szabadsággal rendelkezik, e szabadság gyakorlása jogszerűségének vizsgálatakor a Bíróság nem mérlegelhet az adott ügyben az illetékes hatóság helyett, hanem annak vizsgálatára kell szorítkoznia, hogy vétett-e a szóban forgó hatóság nyilvánvaló mérlegelési hibát, visszaélt-e a hatáskörével, illetve nyilvánvalóan túllépte-e a mérlegelési jogköre kereteit (lásd a fent hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 2000. október 5-én hozott ítélet 26. pontját és a C-27/00. és C-122/00. sz., Omega Air és társai ügyben 2002. március 12-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-2569. o.] 64. pontját).

69 A szóban forgó ügyben meg kell állapítani, hogy a belga kormány nem terjesztett elő semmilyen bizonyítékot annak alátámasztására, hogy a Bizottság által gyakorolt mérlegelés ilyen fogyatékosságban szenved. Következésképpen a kifogást vissza kell utasítani.

A második jogalap harmadik részéről

70 A belga kormány szerint a megtámadott rendelet sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét azáltal, hogy fenntartja a korábbi, a Bizottság által már engedélyezett támogatási programokat, de az újabb támogatási programokra egyértelműen szigorúbb rendszert vezet be. Amennyiben a Bizottság szigorítani

akarná az összeegyeztethetőség kritériumait, az említett alapelvnek megfelelően meg kellene tennie a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a meglévő támogatások összhangban legyenek a megtámadott rendelettel.

71 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, hacsak objektív módon nem igazolható az ilyen bánásmód (a C-304/01. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7655. o.] 31. pontja és a C-210/03. sz., Swedish Match ügyben 2004. december 14-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-11893. o.] 70. pontja).

72 A szóban forgó ügyben a megtámadott rendelet ugyanúgy kezeli a hatálybalépését követően bevezetett programok alapján történő támogatást. Ezzel szemben nem egyenlően kezeli a Bizottság által a rendelet hatálybalépését megelőzően összeegyeztethetőnek nyilvánított programok keretében történő támogatást és az e rendeletben megállapított új összeegyeztethetőségi feltételek szerint bevezetett programok alapján történő támogatást. A Bizottság ugyanis maga sem vitatja, hogy a rendelet a korábbi gyakorlatnál szigorúbb összeegyeztethetőségi feltételeket állapít meg.

73 Mindazonáltal ez az elbánás objektív módon igazolható. Egyrészt a Bizottságot nem lehet megfosztani attól a lehetőségtől, hogy szigorúbb összeegyeztethetőségi feltételeket állapítson meg, ha a közös piac fejlődése és a közös piacon a torzításmentes verseny célkitűzése ezt megköveteli. Másrészt a Bizottság a meglévő támogatási programokat nem hozhatja egyoldalúan összhangba a megtámadott rendelet új összeegyeztethetőségi kritériumaival, figyelmen kívül hagyva ezzel az EK 88. cikk (1) és (2) bekezdése szerinti eljárást. Ez a megközelítés tulajdonképpen visszaható hatályt kölcsönözne a rendeletnek: Ezzel megsértené a jogbiztonság és az érintett személyek bizalma védelmének elvét.

74 Következésképpen a Bizottság nem sértette meg a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét.

75 A második jogalapot ezért el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

76 A belga kormány arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet sérti a Szerződést, mivel olyan jogalapon alapszik, amely már nem érvényes. Az Amszterdami Szerződés ugyanis a 994/98 rendeletet követően bevezette az EK 137. cikk (3) bekezdését, amely a Tanácsot hatalmazza fel arra, hogy intézkedéseket fogadjon el a foglalkoztatás elősegítését célzó pénzügyi hozzájárulásokra vonatkozóan. Ebből következően megszűnt a 994/98 rendelet által a Bizottságnak adott felhatalmazás az említett cikkben szabályozott tárgykörben. Amennyiben szükséges, a belga kormány jogellenességi kifogást támaszt az említett rendelettel szemben, mert az a megtámadott határozat jogalapjául szolgált, ellentétesen az Amszterdami Szerződés rendelkezéseivel, amelyek nem tesznek lehetővé ilyen, tanácsi rendelettel történő hatáskör-átruházást. Ugyanezen okokból zárta ki az EK 137. cikk (1) bekezdése a munkaerőpiacról kirekesztett személyek beilleszkedésére vonatkozó intézkedések elfogadását.

77 Meg kell mindenekelőtt állapítani, hogy még ha a foglalkoztatás elősegítése is lenne a Bizottságnak adott tanácsi felhatalmazás célja, az ilyen rendeleti felhatalmazás akkor sem irányulna arra, hogy megfossza a Tanácsot az EK 137. cikk szerint megillető hatáskörtől.

78 Ez utóbbi rendelkezés Amszterdami Szerződéssel történt módosításának nincs kihatása a jelen ügyre. Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat

szerint a Közösség hatásköri rendszerén belül valamely jogi aktus jogalapját olyan objektív tényezők alapján kell megválasztani, amelyek bírósági felülvizsgálatnak alávethetők. E tényezők körébe sorolható különösen a jogi aktus célja és tartalma (lásd különösen a C-269/97. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2000. április 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-2257. o.] 43. pontját és a C-36/98. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2001. január 30-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-779. o.] 58. pontját).

79 Ha egy jogi közösségi aktus vizsgálata arra mutat rá, hogy a jogi aktus kettős célra irányul vagy két összetevőt foglal magában, és ezek egyike elsődlegesnek vagy döntő jellegűnek mutatkozik, míg a másik csak alárendelt jelentőségű, az aktust csak egy jogalapra kell alapítani, mégpedig arra, amelyet az elsődleges vagy döntő cél vagy összetevő követel meg (lásd többek között a C-42/97. sz., Parlament kontra Tanács ügyben 1999. február 23-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-869. o.] 39. és 40. pontját, valamint a fent hivatkozott, a Spanyolország kontra Tanács ügyben hozott ítélet 59. pontját).

80 Jóllehet a szóban forgó ügyben a 994/98 rendelet és a megtámadott rendelet kihatással bírnak a foglalkoztatás elősegítésére, elsődleges céljuk mégis annak megállapítása, mely támogatások egyeztethetők össze a közös piaccal, valamint ezek mentesítése a bejelentési kötelezettség alól. Így többek között végrehajtják az EK 87. cikk (3) bekezdését, amely kimondja, hogy a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinthetőek egyes, közérdekű célra irányuló támogatások, amennyiben céljaik igazolják a verseny torzítását.

81 A fentiekből következik, hogy a Tanács jogszerűen fogadta el a 994/98 rendeletet az EK-Szerződés 94. cikke (jelenleg EK 89. cikk) alapján és ez a rendelet az EK 137. cikknek az Amszterdami Szerződéssel történt bevezetését követően is jogalapját képezheti a megtámadott rendeletnek.

82 Ennélfogva a harmadik jogalapot el kell utasítani.

83 Mivel a Belga Királyság által előterjesztett jogalapok egyike sem állja meg a helyét, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

84 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Belga Királyság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A Belga Királyságot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások